

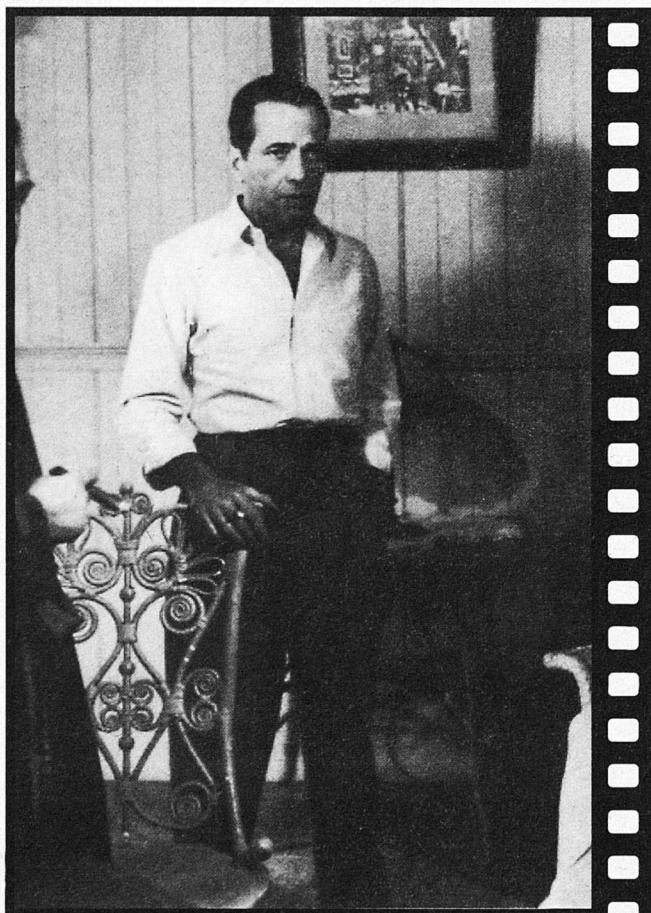
Centenari

Mira el cel i escolta el vent

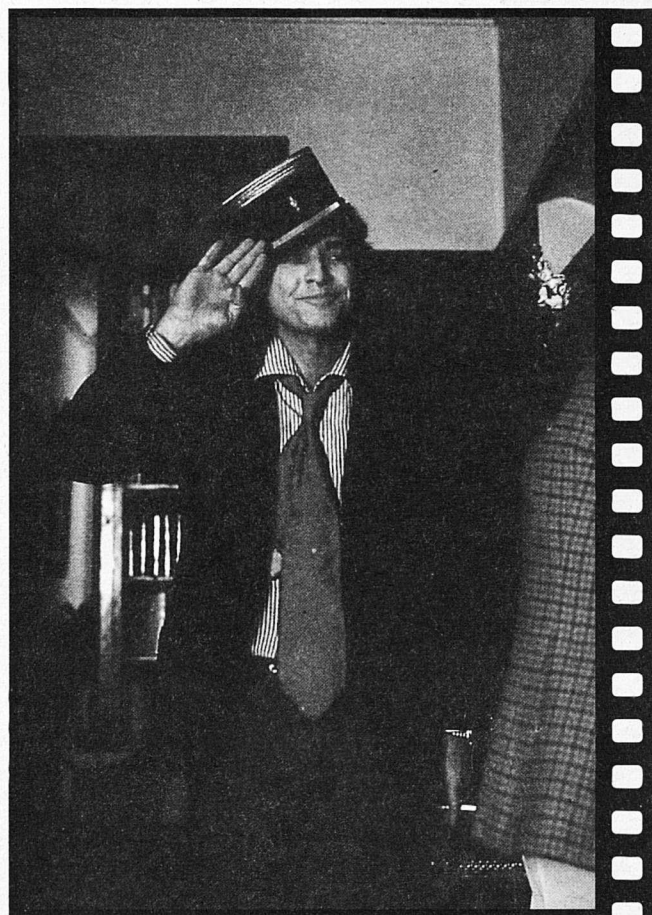
Joan Tortella

Tornar —diu una cançó menorquina— és potser cridar a una antiga porta i obrir-la i entrar, la casa no és morta que tu hi sent rallar, hi viu altra gent però no és diferent. Tornar és potser també viure altra vegada com qui ve cansat i amb la matinada, quan s'ha despertat, mira i descobreix que tot ho coneix. I trobar el carrer i el lloc on jugaves i on per tu potser va néixer l'amor i ensumar ben fort la terra banyada i abraçar el record de cada company. Tornar és trobar altre cop el nom de les coses que tu vas deixar i, com qui no gosa, dir-les i esperar, potser encara algú recordi qui ets tu.

Cent anys de cinema. Són molts d'anys, moltes les imatges, les paraules, les músiques. Si tens quaranta anys puc recordar amb tu algunes pel·lícules que ens han aju-

HUMPHREY BOGART

MARLON BRANDO

dat a sobreviure: *Lawrence d'Aràbia*, *Cabaret*, *Mort a Venècia*, *L'any passat a Marienbad*.

Si en tens vint o trenta poques coses hi ha que jo et pugui descobrir. Agafem dues pel·lícules, més o menys mítiques, més o menys de culte, *Tango* i *Casablanca*. Què et puc donar si les imatges crepusculars del *Darrer tango a París* em parlaven d'incomunicació i soledat i tu només tenies ulls per a la bellesa física i el magnetisme animal de Marlon Brando? I *Casablanca*?, jo admirava el sacrifici i la lucidesa d'un Bogart conscient que la quotidianitat matisa els somnis, també el bell somni de París, i tu Ingrid haguessis tornat una vegada acabada la guerra. ¿I què si el teu estimat Bogie compartia casa i llit amb el cap de policia? ¿Quina importància té? ¿Què val més una merda per a tu tot sol o un bombò compartit?

Uf!, és el Carpe Diem que torna.